

genomen en bovendien meende dat hij naar haar keek; zij tuurde op haar bord tot een geraas haar deed opzien en bespeurde hoe dit veroorzaakt werd door den hoofdschotel van het nieuwe gerecht, een kalfskop, vlak voor haar op tafel nedergezet. Onwillekeurig schoof zij een weinig achteruit, toen ze de wezenlooze oogen aanschouwde die haar lodderig aanstaarden, en op hetzelfde oogenblik schoot bliksemsnel door Mientjes brein eene gedachte, die het meisje met eene onbeschrijfelijke joligheid vervulde. Nu wist ze in eens, waarop juffrouw Doorzicht zoo sprekend leek. Op een kalfskop! Dezelfde uitgerekte tronie; dezelfde weëe oogen; dezelfde door de lippen onvoldoend bedekte tanden; dezelfde grauwege gelaatskleur. De gelijkenis was te grooter nu de kalfskop, pas voorgediend, op den schotel natrilde en juffrouw Doorzichts hoofd eveneens in eene trillende beweging was, terwijl zij aan Veldenaar iets betoogde, in de vaste overtuiging dat hij hare belangstelling in het behandelde onderwerp deelde. Een geweldige lachbui kwam op in Mientjes keel; met moeite hield zij zich in en wenkte Leentje, langs den vaandrig heen, met de oogen achtereenvolgens den kalfskop en juffrouw Doorzicht aanwijzend. Leentje was er onmiddellijk achter; juist een kalfskop, die juffrouw Doorzicht! Zoo een gelijkenis had ze nog nooit gezien; het was sprekend. En de meisjes keken voor zich heen, inwendig stikkend en proestend, met vuurroode gezichten, elkander niet durvend aankijken omdat ze zeker waren alsdan te zullen uitbarsten. Hofland keek verbaasd rechts en links, niet wetend waardoor die plotseling ontstane uitgelatenheid te verklaren. Een oogenblik van betrekkelijke kalmte te baat nemend, seinde Leentje, steeds door blikken, haar vriendin om den vaandrig in het geheim te nemen. Doch Mientje wenkte terug, dat ze het in geen eeuwigheid zou wagen; Leentje moest het zelve maar doen. Leentje, ondanks haar popperig uiterlijk een brutale kraai van een meid, deed het; fluisterend vroeg ze den vaandrig, of hij niet vond dat juffrouw Doorzicht verbijsterend veel op den kalfskop leek. Hofland vond de overeenkomst niet zoo héél treffend, doch veinsde, naar gewoonte, opgetogen te zijn over de juistheid der opmerking; zulk eene gelijkenis had hij evenmin ooit ter wereld aanschouwd. Zelf kwam hij aan met een verhaal omtrent een vroegeren chef, die door zijn officieren nooit anders dan nommer 58 genoemd werd, omdat hij sprekend op dat nommer van het ganzenbord gelek. Maar deze gelijkenis, zeide hij, was nog oneindig sprekender, en hij lachte mede, voorgevend moeite te hebben om het niet uit te proesten, zoodat Blijleven, die drie giegelende menschen ziende, vroeg wat er gaande was; hij zou graag meelachen, als hij mocht. Mientje zou echter het geval om den dood niet aan Blijleven hebben willen vertellen; die zou het er op toelaggen juffrouw Doorzichts aandacht te trekken en haar van streek te brengen. Dit behoefde echter niet meer; juffrouw Doorzicht had instinctmatig bespeurd dat zij het was, die aanleiding tot het geproest en gegrinnik aan den overkant gaf en haar, betoog tot Veldenaar leed er onder; zij raakte den draad kwijt en zag telkens met een verschrikt gezicht en eene schokkende hoofdbeweging naar de beide meisjes, zoodat Blijleven, begrijpende dat zij in de zaak, al kende hij die niet, betrokken was,